

Panika

LAUREN OLIVEROVÁ

Panika

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Lauren Oliverová

Panika – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

Panika

LAUREN OLIVEROVÁ

COO
BOO

Preložila Bibiana Machátová

Copyright © 2014 by Laura Schechter

Translation © Bibiana Machátová, 2014

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7447-511-5

ISBN e-knihy 978-80-7447-880-2 (1. zverejnenie, 2016)

*Mojej editorke Rosemary Brosnanovej.
Ďakujem ti za tvoju múdrosť, podporu a najmä priateľstvo.
Keby nebolo tvojho povzbudzovania, prácu na tejto knihe
by som asi vzdala.
Vďaka tebe som lepšou spisovateľkou.*

Sobota, 18. júna

Voda bola taká studená, že Heather skoro vyrazila dych. Prerážala si cestu medzi deckami zhromaždenými na pláži a postávajúcimi v plytčinách. Mávali uterákmi a podomácky vyrobenými ceduľami, povzbudzovali a volali na zostávajúcich skokanov.

Zhlboka sa nadýchla a ponorila sa. Zvuk hlasov, krik a smiech okamžite stíchli.

Počula iba jeden hlas.

Neplánoval som to.

Tie oči; dlhánske mihalnice, znamienko pod pravým obočím.

Proste na nej niečo je.

Niečo na nej je. To znamená, že na tebe nič nie je.

Dnes večer mu chcela povedať, že ho miluje.

Voda bola ohromujúco studená, celým telom jej prechádzalo mrazenie. Mala pocit, že jej džínsové šortky sú z kameňa. Roky plávania v potoku a pretekania v lome s Bishopom našťastie urobili z Heather Nillovej vynikajúcu plavkyňu.

Voda bola plná tiel, vrtiacich sa a kopajúcich, špliechajúcich a čeriacich vodu – skokani a tí, ktorí sa pridali k ich oslavnému kruhu a naskákali oblečení do lomu s plechovkami piva a jointami v rukách. Heather počula vzdialený rytmus, slabučké bubnovanie a nechala sa ním viesť pod vodou – bez myšlienok a bez strachu.

A o tom bola Panika: žiadny strach.

Vynorila sa na hladinu, aby sa nadýchla a videla, že je už za krátkym pruhom vody a dosiahla opačný breh: škaredé bralo tvorené nepravidelnými skalami pokrýval čierny a zelený mach. Boli na sebe poskladané ako nejaká starodávna zbierka lega. Skaly plné puklín a trhlín sa týčili hore k nebu a nad vodou sa vznášali ako veľké balóny.

Skočilo už tridsaťjeden ľudí – všetci boli Heatheriní kamaráti a bývalí spolužiaci. Na hrebni – skalnatej pere pobrežia, ktorá sa na severnej strane lomu týčila do výšky dvanástich metrov a svojím vzhľadom pripomínala obrovský zub prerezávajúci sa zo zeme – zostal už len malý hlúčik ľudí.

Skoro ich nebolo vidieť. Baterky a táborák len slabo osvetľovali časť brehu, pár metrov atramentovo tmavej vody a tváre ľudí, ktorí skočili a s pocitom víťazstva stále poskakovali vo vode a navzájom sa podpichovali s ostatnými súťažiacimi, príliš nadšení, aby cítili chlad. Vrchol hrebeňa vyzeral ako strapatá čierna

masa, kde sa stromy opatrne zakrádali ku skale, alebo sa skala pomaly zahryzávala do lesa – buď jedno, alebo druhé.

Ale Heather vedela, kto sú. Všetci súťažiaci museli svoju účasť oznámiť hneď, ako dorazili na vrchol skaly. Diggin Rogers, ktorý bol tento rok komentátorom, potom mená ohlásil megafónom, čo si požičal od svojho staršieho brata, policajta.

Skočiť mali ešte traja ľudia: Merl Tracey, Derek Klieg a Natalie Velezová. Nat.

Jej najlepšia kamarátka.

Heather zasunula prsty do štrbiny v skale a pritiahla sa. Dnes večer a aj roky predtým sa dívala, ako súťažiaci lezú po skale ako obrovský, vodou nasiaknutý hmyz. Každý rok sa pretekali v tom, kto zoskočí ako prvý, aj keď im to neprinieslo žiadne body navyše. Bola to otázka cti.

O ostrú hranu skaly si udrela koleno. Veľmi. Keď sa pozrela dolu, videla, ako jej po kolene steká pramienok tmavej krvi. Bolo to zvláštne, ale necítila žiadnu bolesť. A aj keď všetci kričali a povzbudzovali súťažiacich, všetko jej to znelo z veľkej diaľky.

Mattove slová prehlušili všetky hlasy.

Pozri sa, proste to nefunguje.

Niečo na nej je.

Môžeme zostať kamarátmi.

Vzduch bol studený. Zdvihol sa vietor, pospevoval si po medzi stromy a z lesa vydával hlboké stony. Heather ale nebolo chladno. Tlkot srdca cítila až v hrdle. V skale našla ďalší chyt, nohou sa zaprela o klzký mach, zdvihla sa a narovнала tak, ako to videla u ostatných súťažiacich. Každý rok od jej ôsmej triedy.

Matne si uvedomovala Digginov hlas zmenený megafónom. „Takto neskoro v hre... nová súťažiaca...“

Polovicu jeho slov odvíal preč vietor.

Hore, hore, hore. Snažila sa ignorovať bolesť v prstoch a nohách a pokúšala sa držať na ľavej strane brala, kde skaly do seba zapadali a vytvárali široké a vyčnievajúce kamenné pery, podľa ktorých sa mohla orientovať.

Zrazu sa popri nej mihol tmavý tieň, človek. Skoro sa pošmykla. Na poslednú chvíľu sa nohami pevne zachytila o úzku rímso a spevnila prsty, aby nespadla. Ozval sa obrovský jasot a Heather si pomyslela: *Natalie*.

Ale potom Diggin zaburácal: „A je v hre, dámy a páni! Merl Tracey, náš tridsiaty druhý súťažiaci je *v hre*.“

Už bola skoro navrchu. Zariskovala a rýchlo sa pozrela dolu. Videla strmý svah drsnej skaly a tmavú vodu na úpätí brala. Zdalo sa jej, že dolu je to aspoň milión kilometrov.

Prišlo jej zle a na chvíľu jej z hlavy zmizla hmľa, hnev i zranenie. Heather chcela zliezť naspäť dolu, do bezpečia pláže, kde čakal Bishop. Mohli by si zájsť do Dot's na neskoré vafle s extra porciou masla a šľahačky. Mohli by sa voziť po meste s otvorenými okienkami, počúvať silnejúce cvrlikanie cvrčkov alebo sedieť na kapote jeho auta a len tak sa rozprávať o ničom.

Ale bolo už príliš neskoro. Mattov hlas jej zasa čosi šepkal a ona liezla ďalej.

Nikto nevie, kto vymyslel Paniku a kedy sa hrala prvýkrát.

Existujú rôzne teórie. Niektorí to zvalujú na zatvorenie papierne, ktoré zo dňa na deň urobilo zo 40 percent populácie mesta Carp v štáte New York nezamestnaných. Autorstvo si rád privlastňuje Mike Dickinson, ktorého neslávne zatkli za predaj drog v deň, keď ho vymenovali kráľom plesu a ktorý teraz vymieňa brzdové doštičky v Jiffy Lube na Route 22. Preto stá-

le chodí na otvárací zoskok, aj keď má už sedem rokov po maturite.

Ani jeden z týchto príbehov ale nie je pravdivý. Panika začala, tak ako veľa iných vecí v Carpe, v zapadnutom chudobnom mestečku s dvanásťtisíc obyvateľmi: bolo leto a nedalo sa robiť nič iné.

Pravidlá sú jednoduché. Deň po maturite je otvárací zoskok a hra pokračuje celé leto. Po poslednej úlohe víťaz získava bank.

Každý na Carp High do banku prispieva. Bez výnimky. Poplatok je jeden dolár za každý vyučovací deň, od septembra do júna. Tí, ktorým sa nechce platiť, dostávajú upomienky. Najprv zdvorilé, potom aj presvedčivejšie: zdemolovaná skrinka, rozbité okno, rozbitá tvár.

Je to fér. Ktokoľvek, kto sa rozhodne hrať, má šancu vyhrať. A to je ďalšie pravidlo: všetci maturanti, ale naozaj *len* maturanti, majú právo zúčastniť sa, a svoj zámer musia potvrdiť zoskokom, ktorý je prvou úlohou. Niekedy sa zapojí až štyridsať deciek.

Víťazom sa ale stane vždy len jeden.

Hru plánujú dvaja porotcovia, vymýšľajú úlohy, dávajú pokyny, pridelujú a odčítavajú body. Vyberajú ich porotcovia z minulého roku a je to prísne tajné. Za celú históriu Paniky nikto nepri znal, že by bol porotcom.

Samozrejme, že existovali rôzne podozrenia – chýry a špekulácie. Carp je malé mesto a porotcovia dostanú zaplatené. Ako si napríklad Myra Campbellová, ktorá kradla obedy zo školskej jedálne, pretože doma nemali jedlo, zrazu mohla dovoliť použitú Hondu? Povedala, že jej zomrel strýko. Ale nikto v živote nepočul o tom, že by nejakého strýka mala – nikomu by ani *nenapadlo* myslieť si, že Myra bola rozhodkyňou, až po-

kým sa nedoalila so spustenými okienkami. Fajčila cigaretu a slnko sa tak odrážalo od predného skla, že takmer nebolo vidieť Myrin úsmev.

Dvaja porotcovia, oslovení na ulici, zaprisahaní mlčať, pracujúci spolu. Tak to musí byť. Inak by sa stali obeťami úplatkov a pravdepodobne i hrozieb. Preto sú dvaja – aby sa zaistila rovnováha, a znížila pravdepodobnosť, že jeden z nich bude podvádzať, prezradí informácie a poskytne indície.

Ak súťažiaci vedia, čo ich čaká, môžu sa pripraviť. A to vôbec nie je fér.

Je to práve to neočakávané, ten pocit nevedomosti, ktorý sa k nim dostane a jedného po druhom ich vyradí z hry.

Bank sa obvyčajne vyšplhá čosi nad 50 000 dolárov po tom, ako sa odrátajú poplatky a porotcovia – nech je nimi ktokoľvek – si vezmú svoj podiel. Pred štyrmi rokmi si Tommy O'Hare vzal svoju výhru a v bazáre si kúpil dve veci. Jednou z nich bol citrónovožltý Ford, na ktorom sa odviezol do Las Vegas a zvyšok peňazí vsadil na čiernu.

Ďalší rok si Lauren Davisová kúpila nové zuby a prsia a odsťahovala sa do New York City. Vrátila sa o dva roky neskôr, no zostala len tak dlho, aby sa stihla pochváliť svojou novou kabelkou a ešte novším nosom a zasa odfrčala preč. Šírili sa chýry, že chodí s exproducentom nejakej reality šou o chudnutí a bude modelkou pre Victoria's Secret. Nikto ju však nikdy nevidel v ich katalógu. (A že sa doň dívalo veľa chlapcov.)

Conrad Spurlock sa dal na výrobu metamfetamínu, v ktorej podnikal jeho otec, a nalial peniaze do novej výrobnéj haly na Mallory Road po tom, čo tá stará do tla vyhorela. A Sean McManus použil peniaze na vysokú školu; premýšľal o tom, že sa stane doktorom.

Za sedem rokov hry sa vyskytli tri úmrtia – štyri, ak počítame Tommyho O'Harea, ktorý sa druhou vecou, ktorú kúpil v bazáre, zastrelil po tom, čo mu padlo červené číslo.

Vidíte? Dokonca aj niekto taký, ako je víťaz Paniky sa *niečoho* bojí.

Takže: naspäť k dňu po maturite, k otváraciemu dňu Paniky, k dňu zoskoku.

Vráťme sa k pláži, ale zastavme sa pár hodín predtým, než Heather stála na hrebeni, nečakane skamenela a bála sa skočiť.

Trochu pootočme kameru. Ešte tam nie sme. Ale už sme blízko.

dodge

Nikto na pláži nepovzbudzoval Dodgea Masona. A nikto by mu nefandil, ani keby sa dostal ktovieako ďaleko. Nezáležalo na tom. Jediné, na čom mu záležalo, bola výhra.

A Dodge mal tajomstvo – vedel niečo o Panike, vedel toho o nej asi viac než ktokoľvek, kto bol v ten deň na pláži.

Vlastne mal *dve* tajomstvá.

Dodge mal tajomstvá rád. Poháňali ho a dávali mu pocit sily. Keď bol malý, fantazíroval o tom, že má svoj vlastný tajný svet, svoje vlastné miesto tieňov, kde sa môže schúliť a schovať. A aj teraz – keď mala Dayna zlé dni, keď sa jej vracali bo-

lesti a plakala, keď ich mama postriekala celý byt osviežovačom vzduchu a pozvala si ďalšieho zo svojich idiotských priateľov a Dodge neskoro v noci počul, ako rám postele naráža do steny a každý náraz pre neho bol ako úder päťou do žalúdka – aj teraz by sa rád ponoril do tohto tmavého, chladivého, vlastného priestoru.

Všetci v škole si mysleli, že Dodge je teploš. Vedel o tom. A *naozaj* tak vyzeral. Vždy bol vysoký a veľmi chudý – *kosť a koža*, hovorila jeho mama, presne ako jeho otec. No a kosť a koža – a ešte tmavá pleť – boli to *jediné*, čo mal spoločné so svojím otcom, dominikánskym pokrývačom, s ktorým si jeho mama užila ešte v Miami v jeden horúci večer. Dodge si nikdy nemohol spomenúť na jeho meno. Roberto. Alebo Rodrigo. Alebo nejaká podobná sračka.

Keď sa zasekli v Carpe (a Dodge o tom inak ani nerozmýšľal – *zasekli* sa tu – on, Dayna a ich mama boli ako prázdné mikroténové vrecúška, ktoré vietor rozfukuje po krajine, a ktoré sa z času na čas zachytia na telefónnom stĺpe alebo pod pneumatikami nejakého kamióna, a tak sa na chvíľku zastavia), trikrát ho zbili: prvýkrát ho zmlátil Greg O'Hare, potom Zev Keller a potom *zasa* Greg O'Hare, aby sa uistil, že Dodge pochopil pravidlá. A Dodge sa nikdy nebránil a úder nevrátil.

Už zažil horšie veci.

A to bolo Dodgeovým tajomstvom a zdrojom jeho sily.

Nebál sa. Bolo mu to proste jedno.

A to bol náramný rozdiel.

Obloha bola postriekaná červenou, fialovou a oranžovou. Dodgeovi pripomínala obrovskú modrinu alebo fotku urobennú vnútri tela. Ešte stále mal tak hodinu do zotmenia, vyhlásenia banku a zoskoku.

Dodge si otvoril pivo. Jeho prvé a jediné. Nechcel sa opiť a ani to nepotreboval. Ale dnes bol horúci deň, domov prišiel rovno z hobbymarketu a bol smädny.

Decká sa ešte len začínali zhromažďovať. Dodge v pravidelných intervaloch počul tlmené zatváranie dverí na autách, pozdravy z lesa, a vzdialené tóny ohlušujúcej hudby. Whippoorwill Road bola od neho vzdialená skoro pol kilometra; decká sa len začínali objavovať na cestičke, predierajúc sa hustým porastom a odhadzujúc mach a popínavé rastliny, čo sa na nich zachytili. Niesli si chladiace boxy a deky a fľaše a repráky k iPodom, obsadzovali si svoje miestečky v piesku.

Bol koniec školy – nadobro, navždy. Zhlboka sa nadýchol. Zo všetkých miest, v ktorých býval – Chicago, Washington D.C., Dallas, Richmond, Ohio, Rhode Island, Oklahoma, New Orleans – voňal New York najlepšie. Voňal rastom a zmenou.

Ray Hanrahan a jeho kamaráti dorazili ako prví. To ho neprekvapilo. Aj keď neboli súťažiaci oficiálne známi až do momentu zoskoku, Ray sa už celé mesiace chvastal, že vyhrá bank tak ako jeho brat pred dvoma rokmi.

Luke natesno vyhral v poslednom kole Paniky. Domov odkráčal s päťdesiatimi litrami. Druhý šofér neodkráčal vôbec. Ak mali doktori pravdu, už nikdy nebude chodiť.

Dodge si v dlani hodil mincou, nechal ju zmiznúť a potom sa znovu objaviť medzi jeho prstami. Keď bol štvrták na základke, mamin priateľ – už si nepamätal, ktorý to bol – mu kúpil knižku s kúzлами. Ten rok žili v Oklahome, v úplnom zapadákovke v strede krajiny, na rovine, kde slnko vysuší zem na prach a trávu dosiva, a tak sa celé leto učil, ako vyťahovať mince spoza niečieho ucha a vložiť niekomu kartu do vrečka tak rýchlo, aby si to dotýčný ani nevšimol.

Najprv si tým len krátil čas, ale postupne sa z toho stala určitá posadnutosť. Bolo to proste elegantné: ako ľudia videli to, čo chceli a nie to, čo sa v skutočnosti dialo, ako si ich myseľ doplnila to, čo očakávala, ako ich oči zradili.

Vedel, že Panika je len veľký kúzelnícky trik. Porotcovia boli kúzelníci; všetci ostatní len hlúpe, zízajúce publikum.

Ako druhý prišiel Mike Dickinson s dvoma kamošmi a všetci boli očividne opití. Dickove vlasy začali rednúť a keď sa na pláži zohol, aby položil chladiaci box, na hlave mu bolo vidieť niekoľko lysín. Jeho kamoši niesli polorozpadnutú plavčícku stoličku: trón, na ktorom bude moderátor Diggin sedieť počas akcie.

Dodge počul vysoko položený bzukot. Bez premýšľania sa zahnal rukou a komára zabil v momente, keď sa chystal napiť. Na nahom lýtku mu zostal malý tmavý fliačik. Neznášal komáre. A pavúky. Iný hmyz mu neprekážal, a dokonca ho fascinoval. Bol istým spôsobom ako ľudia – hlúpy a niekedy zlomyseľný, zaslepený svojimi potrebami.

Obloha sa prehlbovala; svetlo sa strácalo a s ním aj farby. Vírili za líniou stromov na obzore, ako keby niekto vypustil odtok.

Ako ďalšia dorazila na pláž Heather Nillová, za ktorou šla Nat Velezová. Bishop Marks za nimi veselo poskakoval ako prarastený ovčiarsky pes. Aj z diaľky si Dodge všimol, že obe dievčatá boli vyfintené. Heather si niečo urobila s vlasmi. Nevedel čo, ale jej vlasy neboli zviazané v cope, ako obyčajne. Zdalo sa mu, že si ich možno aj vyžehlila. A nebol si istý, no myslel si, že na sebe mala aj mejkap.

Zvažoval, že vstane a pôjde ich pozdraviť. Heather bola v pohode. Páčilo sa mu, že je vysoká a svojím spôsobom i tvrdá. Páčili sa mu jej široké ramená a spôsob, ako chodí s vystretým chrbtom, i keď si bol istý, že by bola rada, keby merala o pár centimet-

rov menej – vedel to preto, že stále nosila topánky bez podpätkov a tenisky s vychodenými podrážkami.

Lenže ak by vstal, musel by sa rozprávať s Natalie – stačilo, že sa na ňu díval z druhej strany pláže a zovrelo mu žalúdok ako keby do neho niekto kopol. Nedá sa povedať, že by k nemu bola Nat *hrubá* – nie tak, ako niektoré iné decká v škole – ale nebola ani vyslovene milá, a to mu prekážalo viac než čokoľvek iné. Keď ho náhodou videla rozprávať sa s Heather, obyčajne sa na neho len neurčito usmiala, a jej oči neprítomne prešli cez neho. Vedel, že sa na neho v skutočnosti nikdy nedíva. A minulý rok, po plesovom táboráku mu dokonca povedala Dave.

Šiel tam len preto, lebo dúfal, že ju uvidí. A potom ju zbadal v dave. Priblížil sa k nej, omámený hlukom a teplom a panákom whisky, ktorý si dal na parkovisku. Chcel sa s ňou rozprávať, *naozaj* sa s ňou rozprávať, po prvýkrát. V momente, keď sa chystal chytiť ju za lakeť, urobila krok dozadu a stupila mu na nohu.

„Jéj! Prepáč, Dave!“ zachichotala sa. Jej dych voňal ako vanilka a vodka. A jemu sa zdvihol žalúdok a jeho obsah mu skončil rovno na topánkach.

V ich maturitnom ročníku bolo len 107 ľudí zo 150, ktorí v prváku na Carp High začali. A ona ani nepoznala jeho meno.

A tak zostal tam, kde bol, zabáral prsty do zeme a čakal na tmu. Čakal na zvuk píšťalky a na začiatok hry.

Vyhrá Paniku.

Vyhrá ju pre Daynu.

Vyhrá ju kvôli pomste.

leather

„**T**est, test. Jedna, dva, tri.“ Diggin skúšal megafón. Starý lom za Whippoorwill Road bol prázdny od konca 19. storočia. V päťdesiatych rokoch ho zaliali vodou, aby sa v ňom dalo plávať. Na jeho južnej strane bola pláž: tenký pásik piesku a kamienkov, na ktorý sa po zotmení nemalo vstupovať. Málokedy sa však používala pred zotmením. Bola to skládka cigaretových ohorkov, stlačených plechoviek od piva, prázdnych vrecúšok, a niekedy aj kondómov ochabnuto ležiacich na zemi ako rúrkovité medúzy. Dnes bola pláž prepchatá – plná diek a kresiel – a vzduch oťažel repelentom a alkoholom.

Heather zavrela oči a nadýchla sa. Toto bola vôňa Paniky – vôňa *leta*. Na kraji vody vybuchol ohňostroj farieb, zvukov a výbuchov smiechu. Delobuchy. V zábleskoch červeného a zeleného svetla uvidela Heather, ako sa Kaitlin Frostová a Shayna Lambertová smejú, zatiaľ čo sa Patrick Culbert snažil zapáliť ďalšie svetlice.

Bolo to divné. Záverečná ceremónia bola len včera – Heather sa na ňu vykašľala, pretože Krista, jej matka, by sa tam aj tak neukázala a vlastne nebol dôvod, aby predstierala, že to, že preplávala štyrmi rokmi povinných hodín bola nejaká sláva. Už teraz sa ale cítila roky a roky vzdialená od strednej, ako keby to celé bol len dlhý, bezvýznamný sen. Možno, pomyslela si, je to preto, že ľudia sa nezmenili. Všetky dni sa jednoducho zliali dohromady a zmiznú niekde v minulosti.

V Carpe sa nikdy nič nestalo. Neexistovali tam žiadne prekvapenia.

Digginov hlas sa rozliehal ponad dav.

„Dámy a páni, mám dôležitý oznam: v lete nie je škola.“

Všetci tleskali. Potom sa ozvalo ďalšie *puk-puk-puk-puk*. Výbuch delobuchov. Boli uprostred lesov. Osem kilometrov od najbližšieho domu. Mohli byť hluční, ako sa im len zapáčilo. Mohli kričať.

Mohli hulákať. Nikto ich nebude počuť.

Heather stiahlo žalúdok. Začínalo to. Vedela, že Nat musí šaliť. Vedela, že by jej mala povedať niečo na povzbudenie – Heather a Bishop tam prišli kvôli Natalie, aby ju morálne podporili. Bishop dokonca vyrobil plagát, na ktorý napísal *Ideš Nat*. Vedľa textu nakreslil obrovskú figúrku stojacu na kope peňazí. Natalie vedela, že to má byť ona, pretože figúrka mala oblečený ružový sveter.

„Ako to, že Nat nemá oblečené nohavice?“ opýtala sa Heather.

„Možno ich stratila pri zoskoku,“ odpovedal Bishop, otočil sa a zazubil sa na Nat. Kedykoľvek sa tak usmial, jeho oči sa zmenili z tmavohnedej farby na medovú. „Nikdy som nevedel kresliť.“

Heather o Mattovi pred Bishopom nehovorila rada. Nezniesla, ako Bishop prekrúcal oči, keď ho spomenula. Ako keby naladila nejakú hlúpu popovú stanicu v rádiu. Nakoniec to ale už nevydržala. „Ešte stále tu nie je.“ Heather hovorila potichu, aby ju počula len Nat. „Prepáč, Nat, viem, že teraz na to nie je najlepši čas – prišli sme sem kvôli *tebe*...“

„To je v poriadku.“ Nat sa natiahla a stlačila Heatherinu ruku vo svojich. Urobila divnú grimasu – ako keby ju niekto prinútil vypiť limetkovú šťavu. „Pozri, Matt si ťa nezaslúži. Okej? Máš na viac než na Matta.“

Heather sa nútene zasmiala. „Si moja najlepšia kamarátka, Nat,“ povedala. „Nemala by si mi klamať.“

Nat pokrútila hlavou. „Som si istá, že čoskoro príde. Hra o chvíľu začína.“

Heather si znovu skontrolovala telefón. Už milióny raz. Nič. Už ho niekoľkokrát vyplá a znovu zapla, aby sa uistila, že funguje.

Znovu sa ozval Digginov hlas: „Pravidlá Paniky sú jasné. Zapojiť sa môže ktokoľvek. Ale vyhrá len jeden.“

Diggin oznámil, koľko je v banku.

67 000 dolárov.

Heather sa cítila, ako keby ju niekto udel do žalúdka. 67 000 dolárov. To je najväčší bank v histórii Paniky. V dave to zašumelo a číslo sa šírilo od jedných úst k druhým ako elektric-

ký prúd. *Doriti, iba blázon by nehral, človeče.* Nat vyzerala, ako keby práve zjedla obrovskú lyžicu zmrzliny.

Diggin ignoroval ruch a pokračoval. Oznámil pravidlá – poltucta akcií v priebehu leta, ktoré sa odohrajú v prísnej tajnosti; po každom kole niekto vypadne; kto sa dostane za polovicu, bude plniť sólo úlohy – nikto ho ale nepočúval. Hovoril to isté, čo zaznelo každý rok. Heather sa na Paniku dívala od ôsmej triedy. Pravidlá mohla pokojne vyhlásiť aj ona.

To číslo – 67 000 – sa jej omotalo okolo srdca a stlačilo ho. Bez toho, že by to chcela, si pomyslela, čo všetko by s tými peniazmi mohla urobiť; ako ďaleko by mohla odísť, čo by si mohla kúpiť, ako dlho by mohla žiť. Koľko kilometrov od Carpu by sa dostala.

Ale nie. Nemohla opustiť Matta. Matt jej povedal, že ju miluje. On bol jej plánom. Zovretie jej srdca trochu povolilo a znovu mohla dýchať.

Natalie stála vedľa Heather. Striasla zo seba šortky a skopla topánky. „To je neuveriteľné!“ povedala a vyzliekla si tričko. Fúkal vietor a bola jej zima. Pre Heather bolo nepochopiteľné, že Nat sa chystá zoskočiť v bikinách. Pri dopade do vody sa jej okamžite vyzlečú. Natalie sa na tom iba zasmiala. Vtipkovala, že jej to možno prinesie nejaké body navyše.

To bola celá Natalie – tvrdohlavá. A tiež márnivá. Heather stále nemohla pochopiť, prečo sa rozhodla hrať. Nat sa bála všetkého.

Niektu – pravdepodobne Billy Wallace – zapískal. „Pekný zadok, Velezová.“

Nat ho ignorovala, ale Heather vedela, že ho počula a predstierala, že ju to nepotešilo. Heather premýšľala, čo by Billy Wallace povedal, ak by sa podobný kúsok látky na svojom zad-

ku pokúšala mať ona. *Fuuuu. Pozrite sa na tú veľkosť! Heather, nepotrebuješ na to povolenie?*

Ale Matt ju miloval. Matt si myslel, že je pekná.

Hluk na pláži sa zosilňoval, prerástol do revu: autá trúbili, ľudia kričali, mávali podomácky vyrobenými ceduľami a vlajkami, delobuchy vybuchovali a zneli ako rany z pištole. Vedela, že je čas. *Že zaznie píšťalka.*

O chvíľu začne Panika.

A vtedy ho Heather zbadala. Dav sa na chvíľu rozostúpil; videla ho, ako sa usmieva a s niekým sa rozpráva; potom sa ľudia zasa pohli a Heather ho stratila. „Je tu. Nat, je *tu*.“

„Čo?“ Nat jej už nevenovala pozornosť.

Heather sa nezmohla na slovo. Dav sa znovu rozostúpil a keď sa Heather vydala smerom k nemu, ako keby ju priťahovala gravitácia – v hrudi sa jej rozlievala úľava, je šanca robiť veci správne, šanca *urobiť* aspoň raz niečo správne – a vtedy to uvidela. Videla, že sa rozpráva s Delaney O'Brienovou.

Nerozpráva sa s ňou. Šepká jej niečo.

A potom sa bozkávajú.

Potom zaznela píšťalka – ostrý zvuk v náhlom tichu, ako nárek nejakého exotického vtáka.

Heather sa dostala na vrch brala v momente, keď sa Derek Klieg rozbíhal a vrhal do vzduchu. Telo mal skrútené a kričal. O pár sekúnd, keď sa dotkol hladiny, zaznel jasot.

Natalie sa krčila pár metrov od okraja brala. Bola bledá. Heather sa na chvíľočku zazdalo, že ju počuje počítať. Potom sa Nat otočila, niekoľkokrát za sebou zažmurkala, ako keby sa snažila zaostriť na Heatherinu tvár. Otvorila ústa a znovu ich zavrela.

Heather divoko bilo srdce. „Hej, Nat,“ povedala, keď sa Natalie postavila.

„Čo tu, dopekla, robíš?“ vyštekla na ňu Natalie.

Teraz to všetko Heather cítila naraz: bolesť v rukách a stehnách, bolesť v prstoch, ostrý vietor. Natalie vyzerala naštvane. Triasla sa. To ale mohlo byť preto, že jej bola zima.

„Idem skočiť,“ povedala Heather a len čo to dopovedala, uvedomila si, ako hlúpo to znelo. Aké hlúpe to *bolo*. Náhle sa jej zdalo, že bude vracieť.

Budem ti fandieť, povedala Heather Natalie pred zoskokom. Von z krku sa jej okrem zvratkov dral i pocit viny. Ale Mattov hlas bol silnejší než všetko ostatné. Mattov hlas a pod ním obraz fľakov na strope nad jej posteľou, vzdialený hukot hudby z parku, vôňa trávy a cigariet, smiech a potom neskôr niekto zakričal: *Ty hovädo...*

„Ale ty nemôžeš zoskočiť,“ povedala Nat a stále na ňu zírala. „Veď skáčem *ja*.“

„Skočíme spolu,“ povedala Heather.

Natalie urobila dva kroky dopredu. Heather si všimla, že zatína päste a robí to skoro rytmicky. Zatne, uvoľní. Zatne, uvoľní. Trikrát.

„Prečo to robíš?“ tá otázka zaznela skoro šeptom.

Heather nedokázala odpovedať. Nevedela, prečo to robí. Jediné, čo vedela, jediné, čo cítila bolo, že toto je jej posledná šanca.

A tak len povedala: „Teraz skočím. Predtým než si to rozmyslím.“

Keď sa Natalie otočila smerom k vode, natiahla ruku k Heather, akoby ju chcela potiahnuť naspäť, ale neurobila to.

Heather sa zdalo, že skala pod jej nohami sa začala hýbať a vzpierala sa ako kôň. Prepadol ju pocit hrôzy, bála sa, že stra-

tí rovnováhu, skotúľa sa dole skalnatým bralom a v plytčine si rozbije hlavu.

Panika.

Opatrne urobila pár váhavých krokov vpred a aj tak sa jej zdalo, že sa na kraj dostala príliš rýchlo.

„Predstav sa!“ zahučal Diggin.

Pod Heather bola voda čierna ako olej, stále plná tiel. Chcela zakričať – *chodte preč, chodte preč, inak na vás spadnem* – ale nevydala ani hlások. Ledva dýchala. Zdalo sa jej, že jej pľúca sú stlačené medzi dvoma kameňmi.

Zrazu si spomenula na Chrisa Heinza, ktorý pred zoskokom vypil päť vodiek a stratil rovnováhu. Zvuk, ktorý vydala jeho hlava, keď narazila do skaly bol jemný, znelo to skoro ako keď sa rozbíja vajíčko. Pamätala si, ako všetci bežali cez les: jeho telo, dolámané a bezvládne, sčasti ponorené vo vode.

„Povedz svoje meno!“ vyzval ju znovu Diggin, a dav ľudí začal skandovať: *Meno, meno, meno*.

Otvorila ústa. „Heather,“ zaškriekala. „Heather Nillová.“ Hlas sa jej zlomil a odniesol ho vietor.

Skandovanie neustávalo: *Meno, meno, meno, meno*. Potom: *Skoč, skoč, skoč, skoč*.

Vnútri bola biela. Plná snehu. V ústach mala chuť zvratkov. Zhlboka sa nadýchlá. Zatvorila oči.

Skočila.

Sobota, 25. júna

Heather nikdy nič neľutovala viac, ako svoje rozhodnutie zoskočiť a zapojiť sa tak do hry. V dňoch po zoskoku sa jej to zdalo ako bláznovstvo. Možno sa na pláži nadýchala príliš veľa výparov z alkoholu. Možno to bolo kvôli Mattovi a Delaney. Keď ich videla spolu, dočasne sa zbláznila. To sa predsa stávalo, či nie? Neboli obhajoby založené na niečom podobnom? Že sa ľudia zbláznilí a svoje exmanželky sekerou rozsekali na kusy?

Na to, aby odišla zo súťaže, bola príliš pyšná. Deň prvej oficiálnej úlohy sa blížil. Kvôli rozchodu sa chcela niekam navždy ukryť a úspešne sa jej darilo vyhýbať komukoľvek, kto ju aspoň

trochu poznal. Aj napriek tomu sa k nej dostala správa, že na vodojemy blízko Copake niekto namaľoval slová: *Sobota. Pri zá-
pade slnka.*

Správa a pozvánka pre všetkých hráčov.

Matt bol preč. Škola skončila. Nie, že by mala rada školu, ale aj tak. Dostala sa vďaka nej z domu a mala čo robiť. Teraz sa všetko skončilo. Uvedomila si, že toto je jej život: rozľahlý a prázdny, ako minca padajúca do bezodnej studne.

Pohybovala sa čo najpomalšie, noci trávila schúlená na gauči a dívala sa so sestrou Lily na telku. Keď nemala chvíľku nutkavého kontrolovania mobilu, čo ak by jej telefonoval Matt, vypínala ho. Nemala náladu na to, aby počúvala Bishopa, ktorý by jej určite kázal o tom, že Matt bol aj tak idiot; a dívala sa, ako ju Nat ignoruje, aby po troch dňoch konečne priznala, že sa už na ňu tak nehnevá.

Čas letel, poskakoval dopredu, ako keby niekto nastavil jej život na funkciu rýchleho pretáčania vpred.

Nakoniec tu bola sobota a už sa tomu nemohla vyhnúť.

Vôbec sa nemusela trápiť s tým, ako vyklíznuť z domu. Mama a jej nevlastný otec Bo podvečer vyrazili do nejakého baru v An-crame, čo znamenalo, že domov sa dopotácajú až nadržanom, alebo ešte lepšie, až v nedeľu popoludní, páchnuci cigaretovým dymom, s červenými očami, obrovským hladom a v zlej nálade.

Heather pre Lily urobila makaróny so syrom. Zjedla ich v namosúrenom tichu pred telkou. Lily mala vlasy rozdelené presne v strede hlavy. Boli dohľadka učesané a vzadu stiahnuté v pevnom uzle. Začala sa tak česať len nedávno a vyzerala ako nejaká stará žena uväznená v tele jedenásťročného dievčaťa.

Lily sa s ňou nerozprávala a Heather nevedela prečo. Nemala však dosť energie na to, aby sa tým trápila. Lily bola taká.

Chvíľu našťvaná, chvíľu usmievavá. V poslednej dobe bola viac *našťvaná* a bola tiež vážnejšia. Dávala si pozor na to, čo má oblečené, a ako sa česá. Bola tichšia, už sa málokedy smiala až tak, že by prskala mlieko, málokedy Heather prosíkala, aby jej povedala rozprávku pred spaním. Heather to pripisovala tomu, že Lily dospieva. A v Carpe nebolo veľa vecí, na ktorých by sa dalo zasmiať. A už vôbec sa nedalo smiať na *ničom* vo Fresh Pines Mobile Park.

I napriek tomu pocítila Heather zvláštnu bolesť na hrudi. Chýbala jej tá stará Lily: ruky zalepené od limonády, dych voňajúci po žuvačke, nikdy nečesané vlasy a vždy zafúľané okuliare. Chýbali jej Liline oči, v tme doširoka roztvorené, keď sa otočila v posteli a zašepkala: „Povedz mi rozprávku, Heather.“

Ale tak to chodí – evolúcia, pomyslela si Heather. Poriadok vecí.

O devätnásť tridsať jej Bishop poslal esemesku, že je na ceste. Lily odišla do *kúta*. Tak Heather nazvala ich izbu: úzku, preplnenú miestnosť s dvoma posteľami nalepenými prakticky vedľa seba; komodou, ktorej chýbala noha a keď ste ju otvorili, prudko sa kolísala; oškretou lampou a nočným stolíkom so škvrnami od laku; oblečením v kopách, ktoré pripomínali snehové záveje.

Lily ležala potme, perinu mala vytiahnutú až k brade. Heather si myslela, že spí. Keď chcela zatvoriť dvere, Lily sa k nej otočila a oprela sa o lakeť. V mesačnom svetle prúdiacom do izby cez špinavé okno jej oči zažiarili ako vyleštené guľôčky.

„Kam ideš?“ opýtala sa.

Heather sa predrala spleťou džínsov, mikín, spodnej bielizne a ponožiek zhúžvaných do kľbka. Sadla si na Lilinu posteľ. Bola rada, že Lily nespí. A bola rada, že sa nakoniec rozhodla rozprávať sa s ňou.

„Príde po mňa Bishop s Natalie,“ povedala vyhybajúc sa odpovedi na otázku. „Ideme na chvíľu von.“

Lily si znovu ľahla a zahrabala sa do periny. Chvíľu nič nehoovorila. Potom sa opýtala: „A vrátiš sa?“

Heather cítila, že jej zvierajú hrudník. Naklonila sa a položila ruku na Lilinu hlavu. Lily sa odtiahla. „Prečo sa pýtaš na niečo také, Liliput?“

Lily neodpovedala. Heather tam chvíľu sedela, búšilo jej srdce a v tme sa cítila bezmocná a osamelá. Potom počula, ako Lily dýcha a vedela, že zaspala. Heather sa naklonila a pobozkala sestru na hlavu. Lilina pokožka bola horúca a vlhká. Heather by sa k nej najradšej zahrabala, zobudila ju a za všetko sa jej ospravedlnila: za mravce v kuchyni, flaky od vody na strope, pach dymu a krik zvonku, za ich matku Kristu a ich nevlastného otca Boa; za úbohý život v úzkej konzerve, do ktorej boli vhodené.

Potom však zvonku počula tiché zatrubenie. Vstala teda a zavrela za sebou dvere.

Heather vždy podľa zvuku auta vedela, že sa blíži Bishop. Jeho otcovi raz patrilo autoservis a Bishop bol nadšenec do áut. Bol veľmi zručný; pred niekoľkými rokmi vyrobil pre Heather ružicu z medených lupienkov, s oceľovou stonkou a malými skrutkami namiesto trňov. Vždy niečo montoval zo zhrdzavených kusov, ktoré našiel pánbohvie kde. Jeho najnovším autom bol LeSabre s motorom, ktorý znel ako keby sa starý chlap pokúšal vykašľať pracku z opasku.

Heather si sadla vedľa šoféra. Natalie sedela vzadu. Bolo to divné, ale Natalie vždy trvala na tom, že bude sedieť vzadu. Presne uprostred. A chcela tam sedieť, aj keď v aute nebol nikto iný. Povedala Heather, že si nerada vyberá strany – ľavú alebo pravú – pretože sa cíti, ako keby dávala svoj život do stávky. Hea-

ther jej už miliónkrát vysvetlila, že sedieť uprostred bolo nebezpečnejšie než na niektorej zo strán, ale Nat ju nepočúvala.

„Nemôžem uveriť, že si ma do toho zatiahla,“ povedal Bishop, keď si Heather sadla. Pršalo. Bol to ten typ dažďa, ktorý nepadá, ale materializuje sa, ako keby ho vydychovali nejaké obrovské ústa. Nemalo zmysel vyťahovať dáždnik alebo pršiplášť. Dážď prichádzal od všadiaľ a dostával sa za goliere, pod rukávy a stekal po chrbte.

„Prosím ťa.“ Zatiahla si mikinu. „Odpusť si tieto kraviny. Veď si sa na súťaž vždy díval.“

„To hej, ale to bolo predtým, než sa moje dve najlepšie kamošky zbláznili a pridali sa.“

„Jasné, Bishop,“ povedala Nat. „Radšej pusti nejakú hudbu, dobre?“

„Nemôžem, pani moja.“ Bishop sa natiahol k držiaku na plastové poháre a podal Heather ľadovú triešť zo 7-Eleven. Modrú. Jej najobľúbenejšiu. Srkla si a v hlave cítila príjemné mrazenie. „Rádio je kaput. Musím ešte zapracovať na drôtoch...“

Nat ho prerušila a prehnane zagúľala očami. „Už *zasa*.“

„Čo ti mám na to povedať? Milujem rachotiny.“

Keď zrýchlil na nájazde na diaľnicu, potľapkal volant. LeSabre prenikavo zakňučal, akoby na protest, vydal niekoľko dôrazných úderov a desivo zaškrípal, ako keby sa mal motor každú chvíľu rozpadnúť.

„Som si celkom istá, že v tomto prípade *nie* je tvoja láska opätovaná,“ povedala Nat. Heather sa zasmiala a už nebola taká nervózna.

Bishop zahol na úzku prašnú poľnú cestu, ktorá lemovala okraj parku, v jeho svetlách sa v hmle občas mihli nápisy ZÁKAZ VSTUPU. Na kraji cesty už bolo zaparkovaných niekoľ-

ko áut, väčšina z nich sa krčila schovaná v poraste čo najbližšie k lesu.

Heather okamžite zbadala Mattovo auto – starý Jeep, ktorý zdedil po strýkovi, so zadným nárazníkom pokrytým napoly zoderatými nálepkami, ktoré sa snažil všemožne zoškraňať až to vyzeralo, ako keby nacúval do nejakej obrovskej pavučiny.

Spomenula si na to, ako sa v ňom prvýkrát spolu vozili, aby oslávili, že Matt konečne urobil skúšky a dostal vodičák po tom, čo testami trikrát neprešiel. Zastavoval a pohýnal sa tak náhle, že mala pocit, že vyvracia šišky, ktoré jej kúpil. Ale bol taký šťastný, že aj ona bola šťastná.

Každý každyký deň zúfalo dúfala, že ho uvidí a zároveň sa modlila, aby ho už nevidela nikdy v živote.

Keby prišla aj Delaney, Heather *by sa naozaj* povracala. Nemala vypiť tú ľadovú triešť.

„V pohode?“ spýtal sa Bishop tlneným hlasom, keď vystupovali z auta. Vždy vedel, na čo myslí: zároveň to na ňom milovala i nenávidela.

„Som okej,“ povedala až príliš ostro.

„Prečo si to urobila, Heather?“ Bishop ju chytil za lakeť a zastavil ju. „Prečo si to vlastne urobila?“

Heather si všimla, že má na sebe to, v čom ho videla naposledy a trochu ju to otrávil. Na pláži mal tiež oblečené vyblednuté tričko Lucky Charms a džínsy, ktoré boli také dlhé, že ich mal nahrnuté pod päťami svojich conversiek. Jeho špinavo blondávé vlasy mu vytŕčali spod bejzbalovej šiltovky na všetky strany. Voňal ale pekne, bola to jeho typická vôňa: voňal ako zásuvka plná starých mincí a tictacov.

Na chvíľku si myslela, že mu povie pravdu: že Matt sa na ňu vykašlal a že si po prvýkrát uvedomila, že je úplná a totálna nula.

Bishop to ale pokašľal, keď povedal: „Nehovor mi, prosím, že je to kvôli Matthewovi Hempleymu.“ A potom to prišlo. Prevrátil oči.

„No tak, Bishop.“ Najradšej by ho udrela. Už len z toho, že počula Matthewovo meno sa jej v krku urobila hrča.

„Tak mi teda povedz nejaký dôvod. Sama si miliónkrát povedala, že Panika je hlúposť.“

„Aj Nat sa zapojila, ak sa nemýlim. Ako to, že aj jej nerobíš prednášku?“

„Nat je ťava,“ povedal Bishop. Zložil si čiapku a poškrabal sa na hlave, na čo jeho vlasy zareagovali, ako keby boli zelektrizované a okamžite sa postavili. Bishop rád hovorieval, že jeho superschopnosťou sú práve jeho elektromagnetické vlasy; Heather sa zdalo, že jej jedinou úžasnou superschopnosťou bolo mať kedykoľvek aspoň jednu červenú vyrážku.

„Je to jedna z tvojich najlepších kamošiek,“ upozornila ho Heather.

„A? Aj tak je to ťava. V priateľstve razím politiku otvorených dverí pre ťavy.“

Heather si nemohla pomôcť a zasmiala sa. Bishop sa tiež usmial. Jeho úsmev bol taký široký, že Heather videla, ako sa mu nepatrne prekrývajú dva predné zuby.

Bishop si znovu nasadil bejzbalovú čapicu a schoval tak pohromu na svojej hlave. Bol jeden z mála chlapcov, ktorých poznala, čo boli vyšší než ona – dokonca i Matt bol presne taký vysoký ako ona, 180 centimetrov. Niekedy ju to tešilo, niekedy ho zato nemala rada. Ako keby sa tým, že je vyšší snažil niečo dokázať. Až do dvanástych narodenín boli rovnako vysokí, značky tvoriace rebrík na stene v Bishopovej izbe to dokazujú.

„Vsadím si na teba, Nillová,“ povedal tmeným hlasom. „Chcem, aby si to vedela. Nechcem, aby si hrala. Myslím, že je to totálna hlúposť. Ale si moja favoritka.“ Objal ju okolo ramena a jemne ju stisol. Niečo v tóne jeho hlasu jej pripomenulo, že niekedy – bolo to už strašne, strašne dávno – bola do neho šialene zamilovaná.

V prváku na strednej si dali jednu nešikovnú pusu v zadnom rade kina Hudson Movieplex i keď mala medzi zubami kúsky pukancov. Dva dni sa potom vodili za ruku a zrazu neboli schopní sa rozprávať, aj keď sa kamarátili už od základky. A potom to ukončil a Heather povedala, že chápe, aj keď vôbec nechápala.

Nevedela, prečo si na to spomenula. Teraz si nedokázala predstaviť, že by bola do Bishopa zamilovaná. Bol ako jej brat – otravný brat, ktorý vždy cíti potrebu upozorniť ju, že má na tvári výrazku. Ktorá tam samozrejme bola. Ale len jedna.

Spoza stromov bolo počuť hudbu a Digginov hlas zosilnený megafónom. Vodojemy boli počmárané grafiti a na nich sa nejasne rysovali slová OKRES COLUMBIA. Zospodu ich osvetľovali silné reflektory. Usadené na tenkých nožičkách vyzerali ako prerastené chrobáky.

Nie – vyzerali ako *jeden* živočích s dvoma okrúhlymi oceľovými končatinami. Heather totiž i z tej diaľky videla, že medzi nimi bola položená úzka drevená doska. Pätnásť metrov nad zemou.

Tentoraz bola úloha jasná.

Keď Heather, Nat a Bishop dorazili pod vodojemy, kde sa zhromaždil dav, jej tvár bola mokrá. Ako obvykle, atmosféra bola slávnostná – dav bol nabudený, napätý, aj keď všetci hovorili šeptom. Niekomu sa podarilo lesom predrť s nákladia-

kom. Na jeho motor napojili svetlomet, ktorý osvetľoval vodojemy, jedinú drevenú dosku medzi nimi a tiež kvapky dažďa. Tu a tam sa zapalovali cigarety a rádio v nákladiaku v rytme konverzácie pohrávalo starú rockovú pieseň. Dnes večer museli byť tichší. Neboli ďaleko od cesty.

„Sľúb mi, že ma tu nenecháš, okej?“ povedala Nat. Heather bola rada, že to Nat povedala; aj keď dav tvorili jej spolužiaci, ktorých poznala už celú večnosť, Heather zrazu vystrašil pocit, že sa stratí v dave.

„Neblázni,“ povedala Heather. Snažila sa nedívať hore a pristihla sa, ako nevedomky v dave hľadá Matta. Spoznala skupinku chichotajúcich sa druhákov a Shanyu Lambertovú, ktorá zabalená v deke popíjala niečo horúce z termosky, ako keby bola na futbalovom zápase.

Heather bola prekvapená, že tam vidí Vivian Travinovú, ktorá stála blízko davu. Na hlave mala dredy a v mesačnom svetle sa jej leskli najrôznejšie piercingy. Heather Viv nikdy nevidela na žiadnej spoločenskej akcii – nikdy ju nevidela robiť takmer nič okrem chodenia za školu a obsluhovania u Dot's. Z nejakého dôvodu bola ešte nervóznejšia pre to, že sa ukázala i Viv.

„Bishop!“

Avery Wallaceová sa predrala davom a hneď sa katapultovala do Bishopovho náručia, ako keby ju práve zachránil pred nejakou katastrofou. Keď sa Bishop naklonil, aby ju pobožkal, Heather sa radšej dívala inam. Avery merala len stopäťdesiatpäť centimetrov, takže sa Heather vedľa nej cítila ako Jolly Green Giant na plechovke kukurice.

„Chýbal si mi,“ povedala Avery, keď sa Bishop odtiahol. Ešte stále si Heather nevšimla; raz počula, ako ju Heather nazvala „krevetím ksichtom“ a očividne jej ešte stále neodpustila. Avery

ale naozaj vyzerala trochu ako kreveta, celá upätá a ružová, takže sa Heather pre to necítila až tak zle.

Bishop jej na oplátku niečo zamumlal. Heather sa chcelo vracať a mala pocit, že jej znovu puká srdce. Nikto by nemal byť šťastný, keď je tebe tak nanič – a už vôbec nie tvoji najlepší kamaráti. Mal by na to byť zákon.

Avery sa zachichotala a stlačila Bishopovu ruku. „Skočím pre pivo, dobre? Hneď som späť. Počkaj ma tu.“ Potom sa otočila a zmizla.

Bishop okamžite zdvihol obočie a obrátil sa na Heather. „Nehovor to.“

„Čo?“ Heather zdvihla obidve ruky nad hlavu.

Bishop jej pred nos namieril prst. „Viem, čo si myslíš,“ povedal a potom bodol i do Nat. „A ty tiež.“

Nat vystrúhala svoju najnevinnejšiu tvár. „Si nefér, Marks. Práve som si hovorila, akým je nádherným doplnkom. Taká malá a praktická.“

„Zmestí sa do vrecka,“ súhlasila Heather.

„Dobre, dobre.“ Bishopovi sa darilo predstierať, že je nahnevanejší. „Stačilo.“

„Ale to je kompliment,“ protestovala Nat.

„Už som povedal. Stačí.“ Po chvíli sa k nej ale naklonil a zašepkal: „Nemôžem ju nosiť vo vrečku, vieš. Hryzie.“ Jeho pery narazili do jej ucha – Heather si bola istá, že sa to stalo omylom – a zasmiala sa.

Nepříjemný pocit v žalúdku trochu ustúpil. Ale vtom niekto vypol hudbu a dav stíchol. Heather vedela, že to o chvíľu začne. Okamžite v celom tele pocítila chlad, ako keby sa dážď spevnil a zamrzol na jej pokožke.

„Vitajte, je tu druhá úloha,“ zaburácal Diggin.

„Strč sa, Rodgers,“ zavolal niekto a v dave sa ozvalo pár pokrikov a smiech. Niekto iný zavolal: „Psst.“

Diggin sa tváril, že nič nepočul: „Dnes podstúpите test odvahy a rovnováhy...“

„A triezvosti!“

„Človeče, ja určite spadnem.“

Ďalší smiech. Heather sa nezmohla ani na úsmev. Vedľa nej sa mrvila Natalie – mala ruky vbok a otáčala sa napravo a naľavo. Heather sa jej ani nedokázala opýtať, čo to vlastne robí.

A Diggin pokračoval: „A tiež test rýchlosti, keďže sa všetkým súťažiacim bude merať čas...“

„Preboha, už to dokonči.“

To už bolo veľa aj na Diggina. Odtiahol si megafón od úst. „Buď už, dopekla, *ticho*, Lee.“

To vyvolalo vlnu ďalšieho smiechu. Heather mala pocit, že sa díva na film, v ktorom je zvuk posunutý o pár sekúnd dozadu. Nemohla odtrhnúť zrak od vodojemov – od tej dosky, od tých pár metrov dreva, tiahnucich sa pätnásť metrov nad zemou.

Zoskok bol tradíciou, viac pre zábavu než pre čokoľvek iné. Ponorenie do vody. Toto by bol tvrdý dopad na zem. Bez šance na prežitie.

V dave to na chvíľu zašumelo, keď vynechal motor nákladniaka a všetko sa ponorilo do tmy. Ozvali sa protestné výkriky a o pár sekúnd motor znovu naskočil.

Heather uvidela Matta: stál v prúde svetla reflektorov, smial sa a jednu ruku mal ukrytú vo vrecku Delaneyiných džínsov.

Zdvihol sa jej žalúdok. Bolo to zvláštne, ale chcelo sa jej vracať z toho, ako má Matt nalepenú ruku na jej zadku, nie z toho, že ich vidí spolu. Ju tak nikdy nedržal. Dokonca sa i sťažoval,

že páry, ktoré tak postávajú s rukou na zadku toho druhého, by mali byť zastrelené.

Možnože si myslel, že nie je dosť pekná. Možno ho strápanovala.

Možno jej proste klamal, aby nezranil jej city.

Možno ho nikdy skutočne nepoznala.

Keď si to uvedomila, zhrozila sa. Ak nepoznala Matta Helpy – chlapca, ktorý jej raz tleskal, keď vygrgala celú abecedu a ktorý si raz dokonca všimol, že má na bielych šortkách malú červenú škvrnku od menštruácie, nerobil z toho vedu a predstieral, že ho to neznechutilo – potom sa nemohla spoľahnúť na to, že pozná niekoho z týchto ľudí a vie, čoho sú schopní.

Zrazu si uvedomila, že nastalo ticho. Záplava smiechu a hovoru ustala, ako keby sa všetci naraz nadýchli. Uvedomila si, že vysoko nad ich hlavami sa Kim Hollisterová s mŕtvolne bledou tvárou a na smrť vystrašená pomaličky posúva po doske. Úloha začala.

Kim opatrne posúvala nohu za nohou, pravú mala vždy vpredu a na druhú stranu sa dostala za štyridsaťsedem sekúnd. Keď sa bezpečne dostala k druhému vodojemu, rýchlo ho objala oboma rukami a dav si vydýchol.

Potom nasledoval Felix Harte: podarilo sa mu to dokonca rýchlejšie, robil krátke sekané kroky ako povrazolezec. Potom šiel Merl Tracey. Ešte predtým, než sa dostal do bezpečia, zdvihol Diggin megafón a zaburácal ďalšie meno.

„Heather Nillová! Heather Nillová, si na rade!“

„Veľa šťastia, Heathbar,“ povedala Natalie. „Nedívaj sa dolu.“

„Vďaka,“ povedala Heather automaticky, aj keď si uvedomovala, že to bola absurdná rada. Keď si pätnásť metrov nad zemou, kam inam sa máš pozerat’

Mala pocit, že sa pohybuje v úplnom tichu, aj keď vedela, že je to veľmi nepravdepodobné – Diggin za nič na svete nemohol odtrhnúť ústa od toho hlúpeho megafónu. Cítila sa tak preto, že sa bála; bála sa a stále myslela, hlúpo a úboho, na Matta. Premýšľala, či sa na ňu díva s rukou stále zarytou v zadnom vrecku Delaneyiných nohavíc.

Keď liezla po rebríku, ktorý bol pripevnený na jednej z nôh východného vodojemu, na chladnom, lesklom kove jej znečitli-veli prsty. Uvedomila si, že Matt bude zízať na jej za zadok a dr-žať zadok Delaney. A to bolo fakt choré.

Potom si uvedomila, že na jej zadok bude čučať každý a na chvíľu spanikárila. Myslela na to, či sa jej pod džínsami nerysu-je linka nohavičiek. Nezniesla tangá a nechápala, ako ich baby môžu nosiť.

To už bola v polovici rebríka a uvedomila si, že keď sa tak stresuje pre lem nohavičiek, asi sa nebojí výšky. Po prvýkrát sa cítila sebaistejšie.

Lenže dážď robil problémy. Cítila, ako sa jej stupienky rebrí-ka klížu pod prstami. Pre dážď dobre nevidela a podrážky jej te-nisiek boli šmyklivé. Keď sa konečne dostala na malú kovovú lištu, ktorá sa tiahla po obvode vodojemu a postavila sa na nohy, strach sa okamžite vrátil. Nebolo tam nič, čoho by sa mohla chytiť, len mokrý kov za jej chrbtom a vzduch okolo. Len pár centimetrov medzi bytím nažive a nebytím.

V chodidle pocítila zvláštne pálenie, ktoré sa šírilo jej nohou až do dlaní. Na chvíľu sa nebála toho, že spadne, ale toho, že skočí, že sa hodí do čiernej tmy.

Posunula sa smerom k doske, chrbát všetkými silami tlačila k nádrži a modlila sa, aby zdola nevyzerala tak vystrašene, ako sa cítila.

Výkrik, váhanie – to všetko by bolo použité proti nej.

„Ideš!“ zaburácal zdola Digginov hlas. Heather vedela, že ak chce zostať v hre, musí sa pohnúť.

Donútila sa odstúpiť od vodojemu a urobila krok na drevenú dosku, ktorá bola k rímse pripevnená len niekoľkými ohnutými skrutkami. Predstavila si, ako drevo pod jej váhou praská a ona sa rúti vesmírom. Ale drevo držalo.

Nevedomky zdvihla ruky, aby udržala rovnováhu. Už nemyslela na Matta alebo Delaney alebo Bishopa, ktorí na ňu zisťujú, nemyslela na nič, len na všetok ten vzduch okolo nej, na hrozné mravčenie v chodidlách a nohách, na nutkanie zoskočiť.

Postupovala by rýchlejšie, keby kráčala normálne a dávala jednu nohu pred druhú. Nemohla sa však donútiť, aby zdvihla nohu a stratila kontakt s doskou. Ak by zdvihla chodidlo, pätu či palec, stratila by rovnováhu, naklonila sa na stranu a zomrela. Bola si vedomá hlbokého ticha, ticha takého ťažkého, že počula padanie dažďa aj tlkot svojho srdca, plytký a rýchly.

Pod ňou bolo oslepujúce svetlo. Také, aké vidíte pred smrťou. Ľudia jej splynuli do veľkého tieňa a na chvíľu sa jej zdalo, že *zomrela*, že zostala sama samučičká na malom, prázdnom povrchu a na oboch stranách ju čakal nekonečný pád.

Kráčala opatrne centimeter po centimetri, tak rýchlo, ako sa jej len dalo bez toho, aby zdvihla nohu.

A potom, úplne nečakane, všetko skončilo. Dostala sa k druhému vodojemu a pristihla sa, ako tú nádrž objíma presne ako Kim, ako sa k nej tisne, až kým sa jej bunda úplne nepremočí. Dokonca sa ozval i jasot. Diggin oznámil ďalšie meno: Ray Hanrahan.

V hlave jej hučalo a v ústach mala kovovú chuť. Koniec. Zvládla to. Zrazu mala pocit, že jej ruky sú nepotrebné, jej sva-

ly ochabli úľavou. Pomaly a nemotorne schádzala po rebríku, na konci sa už len zosunula dolu a zapotácala sa, kým znovu nezískala rovnováhu. Ľudia sa za ňou ňaťahovali, chytali ju za ramená a potľapkávali ju po chrbte. Nevedela, či sa usmieva alebo nie.

„Bola si úžasná!“ Nat sa k nej predierala davom. Heather len letmo zaregistrovala, že Nat si okolo jej krku obtočila ruku. „Je to hrozné? Bála si sa?“

Heather pokrútila hlavou, uvedomovala si, že sa na ňu všetci dívajú. „Šlo to rýchlo,“ povedala. Len čo to povedala, cítila sa lepšie. Bolo to za ňou. Stála uprostred davu: vzduch páchol ako navlhnutá flísová bunda nasiaknutá cigaretovým dymom. Pevný. Skutočný.

„Štyridsaťdva sekúnd,“ povedala Nat pyšne. Heather vôbec nevedela, že už vyhlásili jej čas.

„Kde je Bishop?“ opýtala sa Heather. Začínala sa cítiť dobre. Akoby jej telom prúdilo šumenie bubliniek. Štyridsaťdva sekúnd. To nebolo zlé.

„Bol tu za mnou...“ otočila sa Nat, aby sa pozrela na ľudí okolo seba, ale svetlá z nákladiaka zo všetkých urobili siluety, tmavé rozmazané postavy.

Znovu sa ozval jasot. Heather sa pozrela hore a videla, že Ray už bol na druhej strane. Digginov hlas sa duto ozýval: „Dvadsaťdva sekúnd! Je to rekord!“

Heather pocítila trpkú chuť. Neznášala Raya Hanrahana. V siedmej triede, keď ešte stále nemala narastené prsia, pripínil na jej skrinku tréningovú podprsenku pre mladé dievčatá a rozširoval, že berie lieky, aby sa zmenila na chlapca. „Tak čo, už zarastáš?“ pýtal sa jej vždy, keď okolo nej prechádzal na chodbe. Prestal s tým len vtedy, keď mu Bishop pohrozil, že povie policajtom, že Luke Hanrahan predáva trávu u Pepeho, kde

pracoval. Keď zákazníci poprosili o „oregano navyše“, strčil im pod pizzu balíček.

Nasledoval Zev Keller. Heather zabudla, že hľadala Bishopa. Sústredene sa pozerala, ako Zev vykročil na dosku. Z bezpečia dolu na zemi to vyzeralo takmer krásne: mäkký opar dažďa, Zevove rozpažené ruky, tmavý obrys tela na pozadí oblakov. Ray nezliezol po rebríku. Musel sa ale dívať, aj keď sa posunul za vodujem, takže ho nikto nevidel.

Stalo sa to v stotine sekundy; Zev sa naklonil na jednu stranu, stratil rovnováhu a padal. Heather počula, že vykrikla. Cítila, ako jej srdce vystrelilo do úst, a v tom momente, ako mával rukami a jeho ústa sa skrivilili do výkriku, pomyslela si: *Nič a nikto z nás už nebude taký istý.*

A potom sa Zev chytil. Podarilo sa mu dostať nohu naspäť na dosku a jeho telo sa prestalo divoko hojdať zo strany na stranu ako uvoľnené kyvadlo. Narovnal sa.

Nieкто zakríčal jeho meno. A potom začal potlesk, ktorý rástol s tým, ako sa váhavo približoval posledných pár metrov k vodjemu. Nikto nepočul, aký mal čas.

Nikto sa nedíval, ako Ray schádza po rebríku.

Keď sa však Zev dotkol zeme, vyletel na Raya. Zev bol menší ako Ray, a tiež chudší, ale napadol ho zozadu a Ray to nečakal. V momente bol tvárou v hline.

„Ty posraný idiot. Niečo si na mňa hodil.“

Zev zdvihol päst; Ray sa točil, snažil sa Zeva zhodiť.

„O čom to hovoríš?“ Ray sa postavil na nohy, takže jeho tvár bola osvetlená žiarou reflektora. Musel si na skale rozrezať peru. Krvácal. Vyzeral kruto a škaredo.

Zev sa tiež postavil. Jeho oči boli divoké – čierne a plné nánávisti. Dav sa ani nepohol, zamrzol, a Heather si znovu po-

myslela, že počuje dážď, rozpúšťanie stotisíc dažďových kvapiek naraz. Všetko viselo vo vzduchu, pripravené padnúť.

„Neklam,“ vyprskol Zev. „Trafil si ma do hrudníka. Chcel si, aby som spadol.“

„Si blázon.“ Ray sa začal otáčať.

Zev ho udrel. Obaja padli dolu na zem a dav sa zrazu nahnul dopredu, všetci kričali, niektorí sa snažili pretlačiť dopredu, aby mali lepší výhľad, niektorí sa ich snažili od seba odtrhnúť. Na Heather sa tlačili zo všetkých strán. Na chrbte ucítila niečiu ruku a dala jej zabráť, aby nespadla. Inštinktívne sa natiahla za Natinou rukou.

„Heather!“ Natalie bola bledá a vystrašená. Ich ruky sa od seba odtrhli a Nat spadla dolu, do masy tiel.

„Nat!“ Heather sa laktami predierala davom a bola vďačná, že je taká vysoká. Nat sa pokúšala vstať, a keď sa k nej Heather dostala, bolestivo vykrikla.

„Môj členok!“ povedala poplašene Nat a chytila sa za nohu. „Nieкто mi stúpil na členok.“

Heather sa k nej natiahla, a na chrbte pocítila ruku. Tentoraz nebol ten dotyk náhodný a bol poriadne silný. Snažila sa otočiť, aby videla, kto ju to tlačí, ale predtým, než sa jej to podarilo, skončila na zemi, tvárou v blate.

Nohy okoloidúcich rozpochybovali blato, ošpliechali jej tvár. Na chvíľu si Heather pomyslela, či aj toto – kypiaci dav a prepätie – bolo súčasťou úlohy.

Cítila, že sa dav zastavil, malilinké uvoľnenie.

„Tak poď.“ Podarilo sa jej postaviť a chytiť Nat pod ramenom.

„*Bolí* to,“ povedala Nat a zadržiavala slzy. Ale Heather ju postavila.

A potom sa z lesa ozval silný a skreslený hlas.

„Zostaňte tam, kde ste, všetci...“

Poliši.

Nastal chaos. Po dave sa kĺzali kužele svetla a osvetľovali tváre – bledé a zmrznuté; ľudia utekali, tlačili sa, mizli v lese. Heather napočítala štyroch policajtov – jeden z nich zhodil niekoho na zem, nevidela koho. V ústach mala sucho, ako keby jedla kriedu, a jej myšlienky boli neusporiadané. Mikinu mala špinavú od blata a na hrudník jej presakoval chlad.

Bishop tu nebol. Bishop mal auto.

Auto. Potrebovali zmiznúť – alebo sa schovať.

Držala Nat za rameno a snažila sa ju ťahať dopredu, ale Nat zakopávala. Oči mala plné slz.

„Nemôžem,“ zahlásila.

„Musíš.“ Heather bolo mizerne. Kde, doriti, je Bishop? Naklonila sa, aby Nat chytila okolo pása. „Opri sa o mňa.“

„Nemôžem,“ zopakovala Nat. „Strašne to bolí.“

A potom sa odniekiaľ vynoril Dodge Mason. Zrazu bol pri nich a bez zastavenia alebo toho, aby sa opýtal, či môže, chytil Nat okolo pása, aby ju mohli niesť obaja. Nat udivene vykrikla, ale nevzpierala sa. Heather mala pocit, že by ho mohla pobožkať.

„Podťe,“ povedal.

Šli smerom k lesu a zakopávajúc sa snažili postupovať čo najrýchlejšie, aby sa dostali čo najďalej od burácujúcich hlasov v megafóne, krikú a svetiel. Bola tma. Dodge držal mobil, ktorý vrhal slabé modré svetlo na premočené listy pod nimi, vlhké papradie i preriedené, machom obrastené stromy.

„Kam ideme?“ zašepkala Heather. Srdce jej divo bilo. Nat nemohla skoro vôbec zaťažovať ľavú nohu, a tak sa pri každom druhom kroku zvalila na Heather.

„Musíme počkať, kým nevypadnú poliši,“ odpovedal Dodge. Bol zadýchaný.

Niekoľko sto metrov za vodojemami bola medzi stromami uhnieszená úzka čerpacia búdka. Keď zastavili, aby mohol Dodge ramenom vyraziť dvere, Heather počula, ako vnútri pracujú mechanické zariadenia. Cez steny bolo počuť ich ťukot. Dvere neboli zamknuté.

Vnútri to smrdelo plesňou a kovom. Malej miestnosti dominovali dve nádrže a rôzne zhrdzavené elektrické zariadenia; vzduch bol naplnený neustálym mechanickým *cvakotom*, ako keby tam bolo tisíc cvrčkov. Už nepočuli krik z lesa.

„Kristepane.“ Nat si zhlboka vydýchla a zosunula sa na podlahu. Trhanými pohybmi opatrne pred seba vystrela pravú nohu. „Bolí.“

„Asi to máš vytknuté,“ zahlásil Dodge. Tiež sedel na podlahe, ale nie príliš blízko.

„Prisahám, že som cítila, ako mi ho niekto láme.“ Nat sa natiahla dopredu a začala si ohmatávať pokožku v okolí členka. Prudko sa nadvýchla.

„Prestaň, Nat,“ povedala Heather. „Dáme ti na to ľad, hneď ako to pôjde.“

Bola jej zima a zrazu bola strašne unavená. Vzrušenie, ktoré cítila po splnení úlohy sa vyparilo. Bola mokrá a hladná a posledné, čo chcela, bolo presedieť polovicu noci v mizernej búdke. Vytiahla telefón a poslala esemesku Bishopovi. *Kde si?*

„Ako to, že vieš o tomto mieste?“ spýtala sa Nat Dodgea.

„Minule som to tu našiel, keď som sa flákal,“ povedal Dodge. „Nevadí, keď si zapálím?“

„Trochu áno,“ ozvala sa Heather.

Pokrčil ramenami a cigarety vrátil naspäť do bundy. Na zemi

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.